

betyde, at Loven paalagde Jærnbanedriften et Erstatningsansvar, som de paagældende Personer ikke kunde gøre gældende og ikke faa sat igennem over for den skyldige, hvis Brøde Jærnbanedriften her maa bære. Det er dette retlige Hensyn til, at man ikke ved denne Lejlighed bør sætte Jærnbanedriften under en Undtagelseslov, men maa holde sig i Konsekvens af de Bestemmelser, som den øvrige Lovgivning hjemler paa dette Omraade, det er det, som bevægede os til før vort Vedkommende at indstille, at disse Ord igen gaa ud. Dersom den øvrige Lovgivning, dersom altsaa Straffeloven en Gang kom til at optage Bestemmelse om — hvad der i øvrigt kan være nogen Rimelighed for — at der under Kredsen af de Personer, mod hvem den skyldige har Erstatningspligt, inddrages Fader og Moder, bliver det en Selvfølge efter det Synspunkt, vi have lagt til Grund, at en tilsvarende Udvidelse her maa finde Sted. Men saa længe dette ikke er sket, og det har maaske lange Udsigter, inden det sker, mene vi, at det vil være urigtigt at afvige fra Konsekvensen og ifølge et Følelseshensyn, vi i øvrigt respektere, indtrage de nævnte Personer paa dette Forslag, og derfor have vi altsaa foreslaaet, at Ordene gaa ud.

Saa er der endelig et af Udvalget i sin Helhed stillet Forslag, nemlig, at de ny Stykker, som i Folketinget ere tilføjede, andet og tredje Stykke, udgaa. Det første af disse Stykker indeholder en Anvisning til, at der paa Finansloven kan bevilges en Erstatning ogsaa til andre, som den paagældende forsørgede, da Ulykken skete. Det er en selvfølgelig Ting, at slikt kan ske ved Finansloven, og det er altsaa i hvert Tilfælde overflødig at sige det i en Lov, som ikke selv bestemmer noget slikt, men kun bestemmer Grænsen af det retlige Ansvar, som kan sættes igennem ved Domstolene, og som altsaa ikke afhænger af en Bevilling paa Finansloven. Og foruden at det er overflødig og ikke naturligt har sin Plads her, er det tillige misligt, fordi der ved, at man giver i en Lov en saadan Anvisning paa mulige Bevillinger paa Finansloven, aabnes en Udsigt, som af alle vil blive opfattet som en Ret, som en Forventning, der rimeligvis medfører en Oversvømmelse af Andragender, der maaske ville være meget besværende, og som i meget stort Omfang ville medføre Skuffelser. Vi betragte det derfor som nødvendigt, at denne Passus gaar ud. — Ligeledes foreslaa vi, at det 3dje Stykke gaar ud, som siger, at „den samlede Erstatning

til Ægtefælle, Forældre og Børn maa i intet Tilfælde være under 1200 Kr.“ Vi foreslaa, at denne Bestemmelse udgaa, fordi den har en ganske vilkaarlig Karakter, idet den bestemmer en vilkaarlig Begrænsning af det Minimum, der skal udredes, medens det dog maa bero paa Prøvelse i hvert givet Tilfælde, hvad Summen skal udgøre. Vi kunne ikke erkende, at der kan hentes nogen Begrundelse eller nogen Hjemmel for at stille netop den Sum op, derfra, at den er hentet fra en anden Lov, nemlig Arbejderforsikringsloven, og er det Minimum, som der er tildelt i saadanne Tilfælde. Thi denne Sum er kommen ind i Arbejderforsikringsloven paa Grundlag af en bestemt Beregning om Arbejdervirksomhedens Minimumsværdi. Men her er der jo Spørgmaal om mange andre, der er jo slet ikke særlig Tale om Arbejderne. Denne hele Sammenligning, hentet fra det Forhold, passer slet ikke her, hvor der ingen anden fornuftig Regel kan opstilles end den, at Størrelsen af Beløbet maa afgøres efter alle foreliggende Omstændigheder i hvert givet Tilfælde og ikke egner sig for nogen fast, almindelig Regel.

Altsaa vi stille Forslag om i § 1 og § 3 at føre Forslaget tilbage til det af Landstinget vedtagne. De 3 Ændringsforslag, Nr. 1, 2 og 4, stilles, som bemærket, af hele Udvalget, det 3dje stilles af et Mindretal paa 3 Medlemmer. Jeg skal paa Udvalgets Vegne anbefale de Forslag, der stilles af hele Udvalget, til Vedtagelse, og jeg skal paa Mindretallets Vegne, hvoraf jeg selv er Medlem, anbefale det af Mindretallet stillede Forslag til Vedtagelse.

Gustav Hansen: Jeg har begæret Ordet for at gøre Rede for min Afstemning i denne Sag og skal indskyde, at jeg ikke alene taler paa egne Vegne, men ogsaa paa det ærede 5te Medlems Vegne for 2den Kreds (Lunn). Jeg maa erklære, at vi ikke kunne stemme for Mindretallets Ændringsforslag. Grunden dertil er, at vi i Overensstemmelse med, hvad der er sket i Folketinget, ønske at give Forældre, der ved en Jærnbaneulykke miste deres Børn, som forsørge dem, Adgang til Erstatning. Det ærede Mindretal har ikke ment at kunne gaa videre end til at medtage Børn, derunder Adoptiv- og Stifbørn, idet det har gjort gældende, at man ved at gaa videre vilde komme uden for det, der ligger i Straffeloven og i vor Forsørgelseslovgivning; det mener, at Hensynet til det konsekvente maa indskrænke Erstatningsansvaret saaledes. Mindretallet har endvidere ment, at